

nereye gittikleri belli değil, kaza eseri aşklar, bu çarpışmalar bazen bir bir bazen iki iki bazen daha çok sayıda büyük bir telaşla koşuşturuyorlar... Yeryüzündeki aşk olasılığı ve süreci de karıncaların karşılaşmaları ve yaklaşık 10 saniye birbirlerine dokunmaları oranında. Ne zavallılık!"

Buraya geri dönmek ister miydi şimdi Nilgün? Michel Foucault şöyle fişkirir: "İntihar şenliği ya da İntihar sefahati tıplı sözler yalnızca kaba birer slogandır." Yıllarca sağlam bir su üzerinde ölüme yürüyen' NM'nın intiharına cebinlik germinin bir manası olabilir mi? İntihar, miras değildir. Varisi yoktur! Ece Ayhan'ın kitabın başındaki yazısında belirttiğine katılıyorum: "Nilgün Marmara 'dünyayla yaralı' idi." Farklı bir kan kaybindan dolayı öldü o. Canı çektiği için öldü. Doğası gereği öldü. Günlüğünü okuyarak daha bir tanıdığım NM'nın şiirlerini bundan sonra daha başka bir göz kümesi ile ele alabiliyorum. Şairlerin kimlikleri açıklansın! Şiirin likörü bulunsun!

"Ah! Yüzüne düşkün bazı kişiler vardır ve durumun böyle olması hiç de tuhaf değildir; Düşkündürler yüzlerine ve hayat kendi gözlerine bakar, yüzlerinden fişkiran kalemlerle! Ve yine de düşkündürler ölüme, yüz görümüyle, ölüme! Acı mı? Değil!!! Bir tapınma biçimi, yalnızca kürke!..."

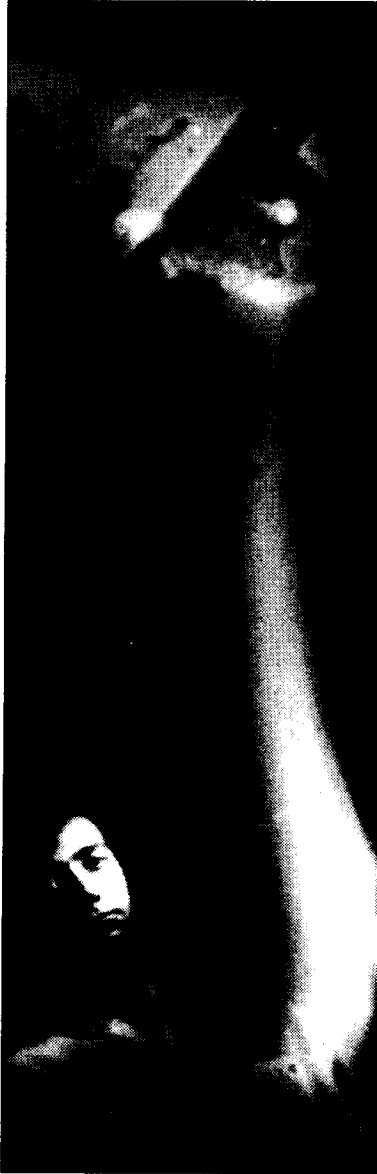
Her köyün bize benzer fareleri ve ölüme benzer kavalcıları vardır. Bir gün çağırılır. O gün gitmek boynumuzun borcudur. Pekala Nilgün! Luke'la ben giderken yere serptiğin pudrada kendi ayakizlerimizi göreceğiz!

DÜN DE BAŞINA GELEN BU OLAN BİR ADAM OLMAK

Genç bir komik. Yaşlı bir epik. Cem Akas. Sessiz sedasız, parşömen dışı. Şaşmaz tarife. 1968'de Mannheim'da imal edilmiş. Öteki suların dedektifi. Yüzüne giydiği boks eldiveni ya da hayatının girişine taktığı ve içeri girenin farkında olmadan temas ettiği o küçük çanlar. Bu banliyönün

terk edilmiş tren istasyonunda size gelecek treni ve makinistini hayal ederek ve özleyerek yaşarken bazı şeylerin dışarıklığı bir anlamsızlığı barındırdığı bilmek! İşte bu! Cem Akas'ın şu an üç kitabı var. 'Suç ve Ceza', '7', 'Noktanın Kesimleri Antolojisi'. (2) Delirmenin bir üslubu olabilir mi? Cem Akas, Oğuz Atay'ın beynindeki urdur. Oğuz Atay, Cem Akas'ın nadide kalemtıraşdır. Tebrik ederim.

"Her taraf kedi ölüsü ve duvarışeyenadam dolu bu şehirde bir gariplik var lanetlenme belirtisi bunlar uğursuzluk kol geziyor yerde yatan adamlar simsiyah suratlı üstlerindeki paçavraların

Cem Akas, 'öteki suların dedektifi'

sertleşmiş yağlı kıvrımları arasından kırmızı bir et parçası çıkartıp yattıkları yerden işiyorlar herkes yoluna devam ediyor ve adamların gözleri ölü kedilerin sinek konan gözlerine benziyor lanetli bu şehir bu insanlar hiçbir şey bilmiyor tanrım bu işin sonu nereye varacak her taraf her şey bütün binalar ve gözler çürüyor bulutların birikişi gibi gözle görülür bir şekilde cerahat fişkiriyor her yandan sarı çiğ bir sesle yağmur halinde yağıyor kimse saçakların altına saklanmaya bile yeltenmiyor..."

CA, çağın modernizme emaneti. Gidiyor. Kalemimi almış gidiyor. Giderken sürüklediği ağda biz de gerekeni yapıyoruz. Dilinin sokak olmasına rağmen bilinçaltının megapol indeksli göndermeleri, okuru güzelleştiriyor.

"Şehrin sokaklarından birinde insanlardan bir insan ağlıyordu. Bunda garipsenecek bir şey yok çünkü insanlar gözyaşı dökebilmeleri için bu özel bezelerle donatılmışlardır. Kimi dinler bunu inkar etse de ve bu fizyolojik olguyu denetim altına almayı marifet saysa da insan ağlar. Bu insan da ağlıyordu ve buna neden olarak bir uçağı seçmişti. Mucizeler hiç tükenmiyor."

Türkçe edebiyatın üvey çocuklarından birinin sizinle eğlendiğini, bunu uygularken düzeyli bir ti kullandığını hissetmek istiyorsanız ve imgelemin sayfiyesinden tutuklu gözlemlere geçiş için vize alamıyorsanız, reçetenizin bir kenarına Cem Akas yazabilirsiniz.

"Tarihi yanılmanın tadına doyum olmuyor. Ben biraz garip bir insanım sanırım! Gemiyle denizlere açılıp, uzak ülkelere kendi yazdığım tabletleri bırakmak istiyorum; hepsi birbirleriyle çelişecek; bir sürü yalan yanlış bilginin arasına bir - iki doğruluk kırıntısı koyacağım, akılları iyice karışsın. Belki de kral olduktan sonra yaparım bunu."

Ve ben küçük İskender, Cem'in başına denizkızı şeklinde bir taç takıyorum. Oktay Taftalı'nın dediği gibi: "Her gün burada

Fotoğraf: Kaan Çaydamlı